םו.

ורבי יוםי אוסר ואם יש לו בית קיבול

כתיתין טמא סמוכות שלו טמאין מדרם

יויצאין בהן בשבת ונכנסין בהן בעזרה כסא

וסמוכות שלו ממאין מדרם ואין יוצאין בהן

בשבת ואין נכנסין בהן בעזרה "לוקטמין מהורין ואין יוצאין בהן: גמ" אמר ליה רבא

לרב נחמן יהיכי תנן אמר ליה לא ידענא

יהילכתא מאי אמר ליה לא ידענא איתמר י

אמר שמואל אין הקימע וכן אמר רב הוגא

אין הקיטע אמר רב יוסף הואיל ואמר

שמואל אין הקיטע ואמר רב הונא אין הקיטע

אנן נמי ניתני אין הקימע מתקיף לה רבא בר

שירא לא שמיע להו הא דמתני ליה רב חנן בר

רבא לחייא בר רב קמיה דרב בקימונא דבי

רב אין הקיטע יוצא בקב שלו דברי ר' מאיר

ור' יוםי מתיר ומחוי ליה רב איפוד אמר רב

נחמן בר יצחק וסימנא סמך סמך 🛈 ואף שמואל

הדר ביה דתנן יחלצה בסנדל שאינו שלו

בסנדל של עץ או של שמאל בימין חליצה

כשרה ואמרינן מאן תנא אמר שמואל ר"מ היא

דתנן הקימע יוצא בקב שלו דברי ר"מ ר' יוםי

אוסר ואף רב הונא הדר ביה דתניא יסנדל

של סיידין ממא מדרם ואשה חולצת בו ויוצאין

בו בשבת דברי ר"ע ולא הודו לו [א] והתניא

הודו לו אמר רב הונא מאן הודו לו ר' מאיר

ומאן לא הודו לו ר' יוסי ◊ (אמר רב יוסף)

מאן לא הודו לו ר' יוחנן בן נורי ״דתנן

בוורת של קש ושפופרת של קנים ר"ע

משמא ור' יוחגן בן גורי משהר אמר מר

יםנדל של סיידין ממא מדרם הא לאו

להילוכא עבדי אמר רב אחא בר רב עולא

שכן הסייד מטייל בו עד שמגיע לביתו:

רואם יש לו בית קיבול כתיתין ממא: אמר

אביי ממא מומאת מת ואין ממא מדרם רבא

אמר האף ממא מדרם אמר רבא מנא אמינא

לה "דתנן יעגלה של קטן טמאה מדרם

ואביי אמר התם סמיך עילויה הכא לא סמיך

עילויה אמר אביי מנא אמינא לה דתניא

ימקל של זקנים מהור מכלום ורבא התם

על א מיי׳ פי״ט מהלי שבת הלכה טו סמג לאוין סה טוש״ע א״ח סימן שא סעיף

טו: עח ב שם סעיף טז: עש ג מיי׳ פכ״ה מהלי כלים הלרה ימ:

פ ד ה שם הלכה יע: פא ו שם הלכה עז: פב ז שם הלכה יו:

גליון חש"ם

גמ' אמר רב יוכף מאן לא הודו לו. בלמצין במלחמות לפ"ח דיומל גרס כאן רבא אמר: רש"י ד"ה שמא ובו' אבל שוקו אינו מישלשל. עיין לקמן דף פא ע"א חוס' ד"ה חפי פותחות:

הגהות הגר"א

[א] גמ' והתניא. נ"ב והתנן. מתני בעדיות: מבן שם (כוורת של קש ושפופרת של קנים) מא"מ ונ"ב מחללת הקש ושפופרת הקש ועיון בפי"ז דכלים:

מוסף תוספות א. דאיז תורת כלי עליו.

לענ"א, ב. ור' עקיבא סבר רכיון דמתקיימין לפי שעה כלים גמורים הן. לשנ״ל. ג. עץ הדעת. ריטנ״ל. T. שעשאום כשל רענ״ת. ו. שעשאום כשל עץ הואיל וקשים כעץ. רענ״ת. ה. ור׳ יוחנן מטהר בכלי קש דלאו עץ הוא ואין לנו אלא מה שנכתב בפרשה. ריענ״ת. ו. ולר׳ בפרשה. ריענ״ת. ו. ולר׳ בפרשה. ליסני״ק. 1. ולדי״ יוחנן אינו מטמא. ליטנ״יל. ז. לא חשיב כלי. ליטנ״יל. ה. אלא מעור לאו סנדל הו ולפיכך. ליטנ״ל. 0. כי לפי מה שפירש רש״י דסנדל של סיידין נועלים דטנדל של סיידין נועלים אותו הסיידין כשמתעסקין בו. ליענ״ל. י. תלמודא דלאו להילוכא עביד. ליענ״ל. יא. כשעושה מלאכתו ושורף את הסיד או כשטח את הבית. תום׳ או כשטו אונ ווביוג עוק הרל״ם, יב. כי בודאי אין לפרש כפירוש רש״י ז״ל. ריענ״ל, יג. ולמטה הוא ארוך ורחב בשולי המנעל ובית יד מקיפו ומכניס בו ידו כשהוא טח את הבית. ידו כשהוא טח את הבית. מוס' הלח"ש. יד. אלא לעשות בו מלאכה. מוס' הלח"ש. 110 ליישב פירוש המק"מ, 101. ליישב פירוש המ"ל"מ, 101. להנאתו לצורך המ"ל"מ, הילובו. מוס' המל"מ, "I. ולהכי פריך והא. לעוצ"מ, "I. שאין הגילות לעועלו אלא מעל למנעליו לעועלו אלא מעל למנעליו לעוצרים. שמודרים המוד"ל לעוצרים שמודרים המוד"ל המודרים המודרי לצורך שמירתם. ריטנ״א. יט. כלומר פעמים שאין לו ס. כרומו פעמים שאין ידר מנעל ונועל אותו עד ביתו במקום מנעלים גמורים. ריטנ״ל. כ. דמשום מדרס דבעינן שישען עליו בעינן דבעינן שישען עליו בעינן קבול כתותין אבל לגבי טומאת מת לא בעינן קבול כתותין דקבול שוקו חשיב קבול. ליטנ״ה. כא. לפי שאינו נסמך עליו כלל כשאין בו כתיתין. מוס' הרא"ש. כב. [ו]לגבי יטאות אפילו פשוטי עץ טמאים כדאיתא בבכורות (לח.) בהדיא. ריטנ״ח. בג. כי כשאין בית קבול כתיתין מצערו ואינו יכול לישען עליו ולא חשיב מדרס. מיטנ״ח. יכול לישען עליו ולא חשיב מדרס. ריטנ״א. בד. שהיא עשויה לשחק בה ולהדריכו ביטב"א. ופעמים. .ספים. בה. והיכי מדמה ליה רבא גלגלים והקטן אוחז בה בשתי ידיו. תוס׳ הרח״ש. והיא מחגלגלח לפויו עם

סברל של סיידין. פ״ה מוכרי הסיד וכשמתעסקין בסיד נועלין אותו ושל עך הוא מפני שהסיד שורף את העור זה לשון רבותי ול״נ סנדל סיידין של קש הוא וכפי׳ זה נראה דהכי תניא בתוספתאי סנדל של קש ר׳ עקיבא מטמא כו׳:

מברם ולא הודו לו. וא״ת ואמאי לא הודו לו ומי גרע מכופת שאור שיחדו לישיבה דקיי"לי דטמא מדרם דגבי מדרם לא בעינן דומיא דשק דכל דבר המיוחד למדרס טמא מדרס וי"ל דללשון שפירש רש"י של קש הוא ניחא דכיון דלאו בר היימא הוא אינו טמאא ולא דמי לכופת שאור שהוא בר קיימאב והכי אשכחן במשניותם דקתני גבי האלון והאגוז ורימון שחקקום תינוקות למוד בהן עפר שמקבלין טומאה ואילו גבי לפת ואתרוג שחקקו קתנים שאינן מקבלין טומאה לפי שאינן מתקיימין וללשון שפירש שסנדל הוי של עץ קשה שהרי ראוי הוא להתקיים כיון שהוא של עך ושמא י"ל דהיינו טעמא דמטהר סנדל דלא חשיב עביד להילוכא מה שמטייל בו הואיל ואין רגילות לעשות מנעל להילוך כמותו דכוותה בשפופרת כיון שאין רגילות לעשותה מקנים לא חשיבה כלי ולא דמי לכופת שרגילות לעשות לישיבה כמותה: בוורת הקש ושפופרת של קנים ר"ע מממא. ואס תאמר והיכי מטמא י (לענין טמא מת) כיון דלא חזי לישיבה לא מטמא מדרס ולענין טומאת מת הא לא כתיב בפרשה אלא כלי עץ ועור ובגד ושק וי"ל דקש נמי חשיב של עץ כדאמר (ברכות דף מ.) פריג שחכל חדם הראשון חטה היתה אי נמי הך טומאה דרבנן היא": ורבי יוחנו משהר. לפירוש אחרון שפי׳ בקונטרס דסנדל של קש הוחה מדמי שפיר כוורת לסנדל של סיידין ולאידך פירושא שפי׳ דסנדל של עץ הוא ל"ל דמייתי הכי דכי היכי דר' יוחנן מטהר בכוורת של קש לפי שאין רגילות לעשותה מקשי הכי נמי במנעל של סיידין לפי שאין רגילות לעשות מנעל של עד" מטהר: והא לאו להילוכא עביד. הקשה הר"ר אליעור ממין לרשב"א

"מאי פריך' והלא משעת מלאכתו הוא מהלך בו"א ולכך הוא נעשה ותירך לו"ב דסנדל של סיידין לאו לנעול עשוי אלא אחד מכלי אומנתו של סיידין

הוא ועשוי כעין סנדל "גויכול לחת רגלו בחוכו לנועלו אך אין עשוי רק לטוח בו את הבית ופעמים שנועל בו ומטייל בו עד שיגיע לביתו ולהכי פריך והא לאו להילוכא כו"ד ור"י פירש הואיל ואין עשוי כלל לנעילה הי רק לשמור מנעליו שלא ישרפו בסיד "דלאו להילוכא עביד הומכל מקום משני לו שכן הסייד כו"ם:

לתרוצי

רבא אמר אף שמא שומאת מדרם. פי׳ הרג פור״ת הא דלא קתני ברישא דמתניתין ואם יש לו בית קיבול כתיתין טמא מדרם כדקתני בסיפא משום דהוה משמע אבל אם אין לו בית קיבול טהור מק המדרם אבל טמא טומאת מת⁻ ולא היא דהא פשוטי כלי עך הוא ולהכי תנא טמא סממא דבכה״ג טמא הא אין לו בית קיבול כתיתין טהור לגמריכיא וא״ת למה לי בית קיבול כתיתין מיפוק ליה דכל הטמא מדרם טמא טומאת מת⁻ב⊕ וי״ל דבית קיבול כתיתין לותו ראוי למדרם ביי

ענלה של קשן. פ״ה עגלה שהקטן יושב עליה ול״נ דל״כ מאי קמ״ל פשיטא דאין לך מיוחד למדרס גדול מוה בה לכך נ״ל דהיינו עגלה שעושין לקטן להחלמד להלך בי טמאה מדרס דנשען עליה בי:

קישורי עביד שעל רגלו מהלך ואט"ג דמיסתמיך עליה לפרקים ושאר טומאה נמי לא דפשוטי כלי עך הוא. אלמא אט"ג דזימנין דמסתמיך עליה הואיל ועיקר עשייתה אינה לכך אינה טמאה מדרס. ואין לומר משום דפשוט הוא יהא טהור ממדרס דלא הוזכרה טהרת פשוטי כלי עך אלא לטומאת מגע ואהל דטעמא משום דאיתקש לשק הוא וגבי מת ושרלים הויא היקישא:

ור' יוסי אוסר. דלאו מכשיט הוא: ואס יש לו ביח קבול כחימין. שנחקק בו כדי קיבול כתיתין של בגדים רכין ומוכין להניח ראש שוקו עליהן: טמא. מקבל טומאח מגע. אבל אם אין לו אלא ביח קבול ראש שוקו ואינו מניח שם כתיתין לאו בית קבול לטומאה (י) והוה

ליה כפשוטי כלי עץ ודומיא דשק בעינן שקבול שלו עשוי לטלטל על ידו מה שנותנין לתוכו "אבל שוקו אינו מיטלטל ע"ג הכלי: סמוכום שלו. סמוכות של קיטע. יש קיטע בשתי רגליו מהלך על שוקיו ועל ארכובותיו ועושה סמוכות של עור לשוקיו: טמחין מדרם. אם זב הוא דהא לסמיכת גופו עביד ומדרס הזב עושה אב הטומאה: ויולאין בהן נשבת. דתכשיט דידיה הוא: ונכנסין בהן לעורה. דאע"ג דתנן (ברכות דף נד.) לא יכנס אדם להר הבית במנעלו הני לאו מנעל נינהו דלאו בראש רגלו הן: כסא. יש קיטע שיבשו וכוולו גידי שוקיו ואפי׳ על ארכובותיו אינו יכול לילך ועושין כמין כסא נמוך ויושב עליו וכשהוא מהלך נסמך על ידיו בספסלים קטנים ועוקר גופו מן הארץ ונדחף לפניו וחוזר ונח על אחוריו והכסא השור לו מאחוריו: סמוכות. של אותו קיטע. עושה לה סמוכות של עור חו של עך לרחשי שוקיו חו רגליו התלויין וכשהוא נשען על ידיו ועוקר עלמו נשען גם על רגליו קלת: וחין יולחין בהן בשבת. רבותינו חומרים מפני שאינם לריכין לו כל כך ולא נהירא לי טעמא. ואיכא למימר דאיידי דתלו ולא מנחי אארעא זימניו דמשתלפי: ואין נכנסין בהן בעורה. דמנעל נינהו: לוקטמין. טלמשק"ח נעשין לשחוק להבעית תינוקות: טהורים. מלקבל טומאה דאינו לא כלי תשמיש ולח תכשיט: גבו' היכי **מנן.** הקיטע יולא ורבי יוסי אוסר או אין הקיטע יולא ורבי יוסי מתיר: בר שירא: קיטוגא. חדר קטן של בית המדרש: סמד סמד. ר' יוסי אוסר שתי תיבות שיש בהו סמך סמך זו אלל זו: או של שמאל בימין. סנדל של שמחל נעל בימין וחללה דחלילה בימין הוא דגמר רגל רגל ממצורע: מאן סנא. דסנדל של עך חשיב נעלו: סנדל של סיידין. מוכרי סיד וכשמתעסקין בו נועלין אותו ושל עך הוא מפני

שהסיד שורף את העור: ואמר רב הונא גרסי׳: מאן הודו לו ר׳ מאיר. דאמר הקיטע יולא בקב שלו: ור' יוחנן בן נורי מטהר. דלאו אורחא לעשות מקש אלא מקנים ומנעל נמי לאו אורחיה מעץ אלא מעור זה לשון רבותי. ולי נראה סנדל של סיידין של קש הוא ור' יוחנן בן נורי מטהר בכלי קש דלאו עך נינהו ור' עקיבא כען חשיב להו דקשין הן: קש. זנבות השבלים: ואין טמא מדרם. דלא מסתמיך עליה. הא דנקט טומאת מת ה״ה לכל טומאת מגע אלא משום דאמר אין טמא מדרם שהוא אב הטומאה נקט נמי טומאת מת והכי קאמר נעשה אב הטומאה ע"י מת דכלי עץ שיש לו בית קבול הוא ומקבל כל טומאת מגע ואהל ועל ידי כל הטומאות הוא נעשה ראשון ועל ידי מת שהוא אבי אבות הטומאה נעשה אב הטומאה ואין נעשה אב הטומאה ע"י מדרם דקסבר לאו לסמיכה עבידי אלא לחכשיט ואומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו: עגלה של קטן. ללחק בה ולטלטלו עליה: טמאה מדרס. הואיל ופעמים שיושב עליה. והאי נמי זימנין דמסתמיך עליה: טהור מכלום. לא מדרם ולא שאר טומאה לא מטמא מדרם משום דלאו לסמיכה עביד שעל רגלו מהלך ואע"ג דמיסתמיך עליה לפרקים ושאר טומאה

און (במשם שבמשליות מיתי לתקומיון ועבירון כתב בדהכאן, ב) נשבועות מו.], שביות פ"צ מ"ח מוספתא און (ב"ל רב יוסף אמרן, ו) שם, און בפיידו דפלים מיידו מגן ממללת הקש ושפופרת הקש ר"ע ולכאורה נראה שב"ה ר"ע ולכאורה נראה שב"ל דמניא פוורת ורי"ן, ע) בילה בנ., י) [פלים ב"ב פ"דן, (בו. י) [פלים ב"ב פ"דן,

הגהות הב"ח

פי"ו מט"ון, מ) ובתוספתה

דכלים ב"מ פ"ו ה"ג], מ) בס"י לימא. () וכדאימא

(A) גמרא וסימנא סמך סמך.
נ״צ עי׳ צפ׳ ח׳ שלנים דף קי
ע״א במ״ש המוספו׳ בד״ה
סיסאני: (צ) רש״י ד״ה טמא
מקבל וכו׳ לטומאה הוא
והוה וכו׳ דרומיא דשק:

לעזי רש"י טלמשק"א [טלימשי"א].

טלמשק״א [טלימשי״: מַפֻּכָה.

מוסף רש"י

עגלה של קטן. שעושן לו למחון ויושב עליה ומטלטלין לחון ויושב עליה ומטלטלין לחות עליה (ביצה כבי). משמה מדרם, לה סמעות המעלה אד נעשית העולה אד הטוחלה, דמיחדת לישיבה הלא לחיל בי היותלאת של אחרים לו עמוד לישיבה חלץ אחרים לו עמוד מידל לה חות אד הטוחלה, כדמניא (לעיל ננו.) הטוחלה, כדמניא (לעיל ננו.) (ביצה שט).

רב נסים גאון

סמיכות שלו אין נכנסין בהן לעזרה. מחמת מה שנאמרה בפרק הרואה מקום במסכת ברכות ולא יכנס בה להר הבית במקלו ובמנעלו.

רבינו חננאל

קטן כשבת, ועלתה בתיקו. הקיטע יוצא בקב שלו הקיטע יוצא בקב שלו אוסר. וכדאוקמה6) ומחתי בה סימנא סמך סמך כלומר הי יוסי אוסר, וקוסבר הקב ביוה"כ. והיינו טעמא דר כמדה ביוה"כ. והיינו טעמא דר דלמא משתמיט ואתי דלמא משתמיט ואתי הדלמא משתמיט ואתי הדרו ואוקמוה למתניתין (כרי), ושמואל מיודין, פי הסייד בסיד נועל סנדלו של עץ כשהוא סד קרקעית הבית קברלו ברי לא יהי חקיק הווא אוחני באוחה מחקיקה ולא היות הכתיתין כתוך מולא הזום מרולו ובין בתוך וומתקבץ באוחה ומולא הזבה מרגלו ובין החקיקה ולא זהו מצערין וומתקבין באוחה מאוחני מאוחני

א) הובא בא"ז בשם רבינו.

האיש הגד שמושכו ומסייעו ופעמים שנשען עליה לבדו. מיטנ״6, כ⊺. ואביי דחה דהתם זמנין דסמיך עליה לגמרי לפי שעה אבל הכא לא סמיך על הקב